

štranico. Ljudstvo poklekne. Duhovnik blagoslovi nesrečnega lovca. Maksimilijan sklene roki in se izroči Bogu v varstvo. Ljudstvo pa moli za njegovo rešitev.

Zmračilo se je. Maksimilijan ni smel zatisniti očíj, ker zdrčal bi bil v grozovit prepad. Čujoč počaka družega dné. Pri sebi je imel košček kruha in nekaj sira. Kmalu je to povžil in bati se je moral tudi lakote. Drugi dan in drugo noč je bil še na Martinovi steni. Duhovniki in pobožno ljudstvo po Tirolskem so klečali po cerkvah in molili za kneza; pred Martinovo steno pa je bila množica zvestih podložnikov, ki se niso hoteli ločiti od ljubljenega vladarja.

Tretje jutro se približa. Maksimilijan truden pogleda na ljube mu plinske snežnike; zdi se mu, da jemlje za zmiraj slovo od njih. Oslabljen se ozre še jedenkrat po dragi mu Tirolski in po zvestih njenih prebivalcih; zdi se mu tudi, da jih vidi zadnjikrat. Silna utrujenost se ga poloti, že hoče zatisniti oči. Tedaj pa začuje zraven sebe glas:

»Kaj pa delate tukaj, milostljivi gospod?«

»Smrti čakam«, odgovori že na pol nezavestni Maksimilijan.

»Primité se me; z božjo pomočjo vas bom rešil!« nagovarja ga dalje neznanec. Maksimilijan odpre trudne oči in zagleda lovca poleg sebe. Misel, da mu je še mogoče rešiti se, prešine vladarja, trdno se prime svojega rešitelja, ki ga varno pelje do mesta, kjer je bil prepad ožji in je štrleča skala delala skoraj most mej obema stenama. Kmalu pripelje lovec onemoglega Maksimilijana mej množico, ki mu roke poljubuje in na kolenih hvali Boga za njegovo rešitev. Mej tem pa zgine lovec-rešitelj. Ljudstvo je menilo, da je prav angelj iz neba rešil vladarja, a Božja previdnost je poslala Maksimilijanu le vrlega lovca v pomoč. Vladar je zanj zvedel in ga iz hvaležnosti povzdignil v plemeniti stan.

Iz naše vasicé.

(Piše Janko Barlé.)

XXVI.

Glo je bilo živo na polju. Kaj ne bi, trebalo je spraviti poljske pridelke domov. Dnevi so postajali krajši, zjutraj se je po dolini vlačila gosta megla in tudi v zraku ni bilo več one neznosne soparice, kakoršna je bila popreje. Njive so se rumenile, dozorelo je vse. Travniki so bili že pokošeni, saj so ljudje hiteli, da spravijo mehko otavo čim preje domov. Znan je pregovor: »Kdor po Mali maši kosi, za pečjo suši.« Ej, zato je pa bilo paše. Travniki so bili polni pastirjev in živine. Ozvanjalo se je veselo pokanje z biči, ognji so goreli in pekel se je krompir, da je bilo veselje, a našel se je tudi še vedno kakov zakasneli debeljačin (koruzin) štrok. Večkrat se je oglasila pa tudi pesem, a veselo ukanje je oznanjevalo daleč na okrog plodno jesen.

Sosedovi so kopali krompir. Malo dalje so se brusili srpovi, kateri so peli latastemu prosu smrtno pesem. Pri nas smo pa debeljačo lamali.

Hencajte, dobro je vzrasla. Bili smo, kakor v malem gojzdiču, a štroki so bili, kakor da bi jih ometal, po dva, po trije na jednom stebelu in kaki! Pokalo je, ko smo jih trgali, kot da je vojska. Vendar delo je dobro napredovalo. Obilo nas je bilo in drug je z drugim tekmoval, kdo bode več storil. Nu in delo samo baš ni težko. Kmalu so ležali štroki v velikih kupih po jarkih. Stebelca debeljačina so stala sama in tudi ta ne dolgo. S srpom so jih porezali in zložili na kupe. Mi otročaji sicer nismo mogli pri tem delu pomagati, pač smo se pa mučili z bučami, katere so tako obrodile, da jim še celo naši pujski niso mogli kaj, dasi so se celo poletje z njimi gostili. Bilo je veliko šale s tistimi bučami! Rozgovina se je zelo razrasla, tako da večkrat nismo mogli buče odtrgati. Večkrat smo bučo vlekli, kot da je privezana, najedenkrat je rozgovina poknila, a mi cmok na tla, buča pa tudi. Bila je pa ta razlika, mi smo ležali, kakor smo bili dolgi in široki na onem mestu, buča se je pa dalje odkotrljala. Kaj hočete, buča je bila okrogla, mi pa ne.

Bilo je dosti veselja tamkaj na njivi, nu, še večje veselje nas je čakalo pa doma, saj je imelo biti zvečer ličkanje. Stroke in buče smo speljali domov, debeljačnico smo pa postavili na njivi kvišku na kupe, naj ondi čaka ugodnejše prilike, da se tudi ona odpelje domov na dvorišče.

Na ličkanju se je zbralo vedno skoraj pol vasice, to je, kar je bilo bolj mladega, ker starejši so pač potrebovali počitka po napornem delu. Zvedelo se je hitro, da bode pri nas ličkanje. Če ni bilo drugega, skočil sem tudi jaz gori in doli po selu in pri vsaki hiši dejal:

»Hej, ali pridete? Pridite no, bode nas več in preje bomo dovršili. Obljubilo se jih je že več.

Nu, nekdo že pride, zakaj pa ne? Če bi sami domači ličkali, saj ne bi tega do zime dovršili. In zakaj ne bi jeden drugemu pomagli?»

Zmračilo se je in v zvoniku je zazvonilo k večerni molitvi. Kako milo se je glasil zvon lepega jesenskega večera, ko se je na nebu začelo prižigavati sto in sto lučic. Drugekrati smo se ob takem času spravljali k počitku, ali ko je bilo ličkanje, pa ne, takrat smo smeli tudi mi otročaji bolj dolgo čuti. In to nas je veselilo. Zdelo se nam je, da se ličkanje ne bi moglo brez nas izvršiti.

Kmalu po zvonanju so začeli prihajati pomagači iz sosesčine. Prišlo jih je navadno po več skupaj in ličkanje se je začelo. Včasih smo ličkali v veži, a ko so bile bolj tople noči, takrat tudi zunaj na dvorišču, kjer je bilo še bolj prijetno. Seli smo gori na one štroke, katerih je bila kar cela gora in delo se je začelo. Jedni so ličkali, drugi so vezali, tretji so nosili zvezane »klase« na pripravno mesto, da se ondi drugega dné obesijo in da se posuše. Veste, da je bilo prijetno in pripovedovanja in smeha dovelj. Dasi je bila tukaj zbrana največ mladina, vendar je prišel tudi kateri starejši, posebno pa kakova stara kumica, katera je imela vedno dovelj pripovedovati. Tudi uganjke smo uganjevali in si včasih dosti z njimi glave ubijali. Seveda je marsikateri

vedel odgovor, ali ohranil ga je za-se, mi smo pa ugibali to in ono, pravega pa le ni bilo. Pelo se je tudi, saj so nas mamica naučili obilo lepih pesni. To se lahko ume, da je potem delo hitro napredovalo in je skoraj marsikateri sedel ves v mehkeem ličkanju. Posebno nam otročajem ni dala razposajenost miru, porinil je kateri drugega v šali v ono ličkanje, da je bilo več smeha. Tudi oni lasje, kateri so se držali štroka, so se marsikateremu tako podali pod nosom; ali kaj, ker so mu zopet doli padli preje, nego jih je počel vihati!

Preje, kakor smo si mislili, zmanjkalo je štrokov. Kaj mislite, toliko in tako urnih rok, to nekaj napravi! Pospravili smo nekoliko ono ličkanje in znosili zvezane klase v kraj, in delo je bilo dovršeno. Takrat se je pa začul iz kuhinje materin glas, kateri je vabil tako prijazno:

»Stopite no malo v hišo, da se kaj okrepite, saj ste delali dovelj.« — Nekateri so se malo izgovarjali, češ, da je že kasno, da gredó domov, drugi so se zahvaljevali, češ, da niso ničesar potrebni — vendar nazadnje so šli le vsi v hišo. Mati so prinesli takrat na mizo veliko potico in vsak je dobil kos, kateri je tako teknil, da si je mnogi želel še drugega, katerega pa navadno ni več bilo. Bila je na mizi tudi steklenica z vinom ali jabolčnikom in kozarec je romal od rok do rok: »Na dobro zdravje!« Seveda pili so le starejši, mi otročaji smo se že zadovoljili tudi s potico, saj smo vedeli, da za goske ni seno. Ko sta bila krožnik in steklenica prazna, porazgubili so se tudi naši pomaganci, a ostali smo le domači. Precej kasno je že bilo, udje utrujeni, a trepalnice so se začele zapirati. Lepo je bilo na ličkanju, ali v postelji je bilo še lepše. Angeljček nas je zazibal v sladke sanje in v vasici je zavladal mir. Zvezdice na nebu so pa milo trepetale in gledale doli na mirno, tiho vasico, katera se je razprostirala doli pod njimi. Po težkem delu je vse sladko spalo; saj:

„Kdor dolžnosti svoje stri,
Sladko spi.“

Estera.

Neki nemški vasi je ravno šola minila; sivolasi veroučitelj je otročičem z velikim navdušenjem govoril o nebeškem veselju. Ginjenim otrokom kar lica žaré, radost jim sije iz očij, na obličju jim lahko čitamo: »Tudi mi bodemo pridni, da pridemo k ljubemu Zveličarju in k njegovim angeljem!«

Na velikem prostoru krog cerkve in šole kar mrgoli otrok, vse se suče in igra; le malo krdelce se jih je ločilo od drugih ter obstopilo osem- do desetletno dekličo, katere lasje in oči kažejo, da je južnega pokolenja.

»Si li slišala, kaj so dejali gospod župnik?« pravi Tonček, živ deček rumenih kodrastih lās. — »Seveda sem slišala«, jokaje odvrne deklica. »O